

**Az Elnökség nevében Nagy Levente emlékezik meg Sághy Marianne-ról
társaságunk alapító- és elnökségi tagjáról,
A Nemzetközi Patrisztikai Társulás (AIEP/IAPS) magyarországi képviselőjéről**

"Köszö mindent, jó barátok voltatok, szeretlek titeket és a legjobbkat kívánom nektek!"

Sághy Marianne búcsúzó sorai ezek.

Én persze, mint nyughatatlan lélek, azonnal tiltakoztam: Marianne, ne add fel, gyógyulj meg! Mert ebben az országban, ebben a szakmában semmit nem lehet feladni, az utolsó fordulóig harcolni kell minden érték megmentéséért, és mindenkiért, aki megérdemli, hogy harcoljanak érte!

Marianne is küzdött, még az utolsó napokban is sorra küldözgette befejezett kéziratait, szerkesztett köteteit a kiadóknak, szerkesztőknek, exegit monument' aere perennius. Emellett nagydoktori pályázatot akart beadni, még az utolsó napokban is lázasan gyűjtötte, kereste, kutatta idézőit. Minden bizonnyal meg is érdemelte volna a nagydoktori címet, hiszen markáns szakmai-tudományos életutat, karriert hagyott maga mögött:

1961-ben született Budapesten, 1979 és 1985 között az ELTE történelem-francia szakára járt, szakmai-tudományos fejlődését, kiterjedt nemzetközi kapcsolatrendszerét külföldi ösztöndíjakkal alapozta meg (Oxford University, 1986-1987; Princeton University, 1989-1993; párizsi Magyar Intézet tudományos titkára, 1999-2003). 1985-től az ELTE, 1993-tól a CEU oktatójaként lelkes hallgatók generációval ismertette meg a középkori egyháztörténet, társadalomtörténet és a hagiográfia módszereit. *Patrons and Priests: The Roman Senatorial Aristocracy and the Church, A.D. 355-384* című doktori disszertációját 1998-ban védte meg Princetonban, ugyanebben az évben szerzett Magyarországon kandidátusi fokozatot is, 2010-ben az ELTE Bölcsészettudományi Karán habilitált.

A Catena sorozatban megjelent két alapvető magyar nyelvű könyvében (*Versek és vértanúk. A római mártírkultusz Damasus pápa korában, 366-384.* Budapest, 2003; *Isten barátai. Szent és szentéletrajz a késő antikvitásban.* Budapest, 2005.) bámulatos élelkséggel elevenednek meg a késő antik mártírok, szent emberek, Remete Szent Antal és Szent Pál történetei, Damasus pápa talán nem is olyan mesterkélt epigrammái, amelyeket a nyárlőrinci autóbalesetben idén nyáron tragikusan elhunyt Bartók Gertrúd fordított magyarra Rihmer Zoltánnal együtt.

Utolsó monográfiája (*Szent Márton: Krisztus katonája*, Szombathely, 2018.) nem sokkal halála előtt jelent meg, jó érzékel elemzi benne kedvenc szentje, az alattomos démonokkal hadakozó hiteles szent ember életrajzát. Másik kedves szentjéről, Szt. Ágostonról szóló posztumusz tanulmányainak megjelenését, a tanulmányok sorai mögött lappangó, barátainak szóló utolsó üzeneteit minden bizonnyal bánatos gyásszal vegyes kíváncsisággal várják mindazok, akik ismerték és szerették őt.

2012-ben és 2013-ban nagy sikerű konferenciákat rendezett hazai és külföldi barátaival pogányokról és keresztények szerteágazó kapcsolatairól a mindmáig számtalan titkot rejtő késő antik időszakban, Rómában, Budapesten és Pécsen: *Pagans and Christians in Late Antique Rome: Conflict, Competition, and Coexistence in the Fourth Century*, Cambridge, 2016; *Pagans and Christians in the Late Roman Empire: New Evidence, New Approaches (4th-8th centuries)*, Budapest, 2017.

A CEU színeiben a PTE Régészet Tanszékével közösen szervezett sikeres 2013. évi konferencia után *Luminosus Limes* - címmel két nem kevésbé sikeres nyári egyetemet szervezett hangulatos balatoni és pécsi kirándulásokkal 2014-ben és 2015-ben. 2016 és 2018 között a Magyar Hagiográfiai Társaság alapítójaként és első elnökeként intenzíven foglalkozott a számára legkedvesebb szentek kultuszával.

Nemcsak a késő antikvitás történetének kutatásában kulcsszerepet játszó alaplűvek lefordításában szerzett elévűlhetetlen érdemeket (Peter Brown: *A szentkultusz*, 1993; *Az európai kereszténység története*, 1995; *Szent Ágoston élete*, 2003; Robert Markus:

Nagy Szent Gergely és kora, 2004; Pierre Riché: *Oktatás és művelődés a barbár nyugaton, 6-8. század*, Ádám Anikóval együtt). Fáradhatatlanul hirdette és reklámozta a pécsi ókeresztény világörökségi helyszín értékeit is az angolszász tudományos világban, Kaliforniától Új-Zélandig.

Sághy Marianne szívesen vett részt a Magyar Patrisztikai Társaság rendezvényein, amely társaságnak 2001-ben alapító tagja, több ízben elnökségi tagja is volt. Együtt nevettünk, együtt iszogattunk vele a társaság kecskeméti konferenciáin, kulcsszerepet játszott a 2012. évi tihanyi és a 2014. évi esztergomi konferencia szervezésében, a konferencia kötetek szerkesztésében is.

Marianne éveken át nyugtatott minket: Ő már meggyógyult, ő már nem rákos.... Versenyt futott a halállal, és mi egy-egy pillanatra, vele együtt, az Ő kedvéért elhittük, hogy csakugyan versenyt lehet, versenyt kell futni a halállal.....